

Sygn. akt VIII Gz 40/15

POSTANOWIENIE

Dnia 11 czerwca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy Wydział VIII Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Marek Tauer

Sędzia SO Elżbieta Kala

Sędzia SO Wiesław Łukaszewski

po rozpoznaniu w dniu 11 czerwca 2015 r. w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa: **P. K.**

przeciwko: **E. U.**

o zapłatę

na skutek zażalenia pozwanego

na postanowienie Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 5 listopada 2014r., sygn. akt VIII GNc 3733/14

postanawia: oddalić zażalenie

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy w Bydgoszczy na podstawie art. 745 § 1 kpc zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.245,18 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania zabezpieczającego ustalonych przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Bydgoszczy postanowieniami z dnia 22 września 2014 r.

Zażalenie na to postanowienie złożyła pozwana, która wniosła o zwolnienie jej od kosztów postępowania zabezpieczającego na podstawie art. 102 kpc. Powołała się na przejściowe kłopoty finansowe, które są wynikiem niezależnych od niej okoliczności, w szczególności kryzysu

w branży budowlanej. Podała, że pomimo zaistniałych problemów, w okresie od 2013 r. do listopada 2014 r. spłaciła zobowiązania na łączną kwotę 676.099,66 zł. Natomiast pozostałe do spłaty zobowiązania wobec wierzycieli wynoszą ok. 624.419,69 zł. Skarżąca podała, że zwrot kosztów postępowania zabezpieczającego przyczyni się do pogorszenia jej sytuacji finansowej i nie pozwoli na spłatę należności wobec wierzycieli.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 492 § 1 kpc nakaz zapłaty z chwilą wydania stanowi tytuł zabezpieczenia, wykonalny bez nadawania mu klauzuli wykonalności. W związku z powyższym powód był uprawniony do wszczęcia postępowania zabezpieczającego na podstawie wydanego przez sąd nakazu zapłaty z dnia 7 lipca 2014 r. Należy zauważyć, iż powód przed skierowaniem sprawy na drogę postępowania sądowego wezwał pozwaną do zapłaty pismami z dnia 25 listopada 2013 r.

i z 23 grudnia 2013 r. (k.14 i 15), w związku z czym pozwana została poinformowana

o możliwości wniesienia pozwu i powinna liczyć się z możliwością wydania przez sąd nakazu zapłaty.

Powód wykazał fakt poniesienia kosztów postępowania zabezpieczającego, gdyż jak wynika z uzasadnienia postanowienia komornika sądowego z dn. 22.09.2014 r., komornik kosztami tymi obciążył właśnie powoda i zostały one pobrane przez komornika z zaliczki wpłaconej przez powoda do kwoty 505,67 zł (k. 42-43). Koszty zastępstwa pełnomocnika powoda w postępowaniu zabezpieczającym ustalone natomiast zostały w wysokości określonej w § 10 ust. 1 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r.

w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, jako 25% stawki minimalnej przewidzianej dla wartości dochodzonego w sprawie roszczenia.

Skoro nakaz zasadnie uprawomocnił się, gdyż skarżąca nie wpłaciła zasadnie dochodzonych należności, należało uznać, że koszty postępowania zabezpieczającego były uzasadnione. Ponadto skarżąca nie zaskarżyła postanowień komornika, którymi ustalono wysokość kosztów postępowania zabezpieczającego i postanowienia te uprawomocniły się

15 października 2015 r. W związku z powyższym nie ma podstaw aby kwestionować tak ustalone koszty.

Zgodnie z art. 745 § 1 k.p.c. o kosztach postępowania zabezpieczającego sąd rozstrzyga w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie, a o kosztach postępowania zabezpieczającego później powstałych rozstrzyga na wniosek strony sąd, który udzielił zabezpieczenia. Wskazać należy, iż koszty te stanowią element składowy kosztów postępowania w sprawie, w której został wydany tytuł zabezpieczający, przy czym obejmują one wszelkie ponoszone w postępowaniu zabezpieczającym opłaty i wydatki oraz koszty zastępstwa związane z działaniem zawodowego pełnomocnika procesowego.

Zdaniem Sądu, w niniejszej sprawie nie zachodziły też podstawy do zastosowania art. 102 kpc, który jak wynika z jego treści, ma zastosowanie w szczególnie uzasadnionych wypadkach. Pozwana nie wykazała, aby w przedmiotowej sprawie zachodziły szczególne okoliczności uzasadniające zastosowanie tego przepisu.

Jak słusznie przyjmuje się w orzecznictwie, podstaw do zastosowania art. 102 kpc należy poszukiwać w konkretnych okolicznościach danej sprawy przekonujących o tym, że w danym wypadku obciążenie strony przegrywającej kosztami procesu na rzecz przeciwnika byłoby niesłuszne, niesprawiedliwe. Należą do nich zarówno fakty związane z samym procesem jak

i leżące poza nim, a dotyczące stanu majątkowego strony, które powinny być oceniane przede wszystkim z uwzględnieniem zasad współżycia społecznego, w świetle których uzasadniona jest ocena, że chodzi o przypadek szczególnie uzasadniony.

Natomiast sam stan majątkowy czy sytuacja finansowa strony nie stanowi okoliczności wyłącznie decydującej o zwolnieniu od kosztów procesu w pełnym zakresie, w tym także od obowiązku zwrotu kosztów procesu przeciwnikowi. O ile bowiem taki stan może uzasadniać zwolnienie strony - całkowicie lub częściowo - od kosztów sądowych, co wiąże się

z zagwarantowaniem jej prawa do sądu, to nie uzasadnia to zwolnienia takiej strony od obowiązku zwrotu kosztów przeciwnikowi, który je poniósł.

W konkretnych okolicznościach rozpoznawanej sprawy, nieobciążenie pozwanej kosztami sądowymi prowadziłoby do jej uprzywilejowania i zmuszało powoda do poniesienia kosztów dochodzenia jego słusznych praw bez możliwości odzyskania poniesionych kosztów. Poza ogólnikowymi informacjami dotyczącymi sytuacji ekonomicznej pozwanej, nie przedstawiła ona żadnych okoliczności przemawiających za uznaniem jej sytuacji za szczególną, zasługującą wyjątkowo na zastosowanie zasady słuszności.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 kpc w związku z art. 397 § 2 kpc orzekł jak w sentencji.